

Hồi 8

Truy tung phục truy tung

Quản Trung Lưu quay đầu lại thì thấy một hắc y nhân bịt mặt. Y đã từng gặp Vân Phi Dương nhưng không hề hay biết hắc y nhân bịt mặt chính là Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương chỉ lộ ra đôi mắt. Đôi mắt ấy tràn đầy sự cuồng nhiệt khó mà diễn tả, nhìn thẳng vào Quán Trung Lưu.

Quán Trung Lưu nổi giận đùng đùng, nhìn vào Vân Phi Dương hỏi:

- Người là ai?

Vân Phi Dương suýt nữa là nói ra tên họ của mình, nhưng cuối cùng y vẫn không trả lời.

Quán Trung Lưu quát to:

- Nói!

Vân Phi Dương trầm giọng đáp:

- Vô danh tiểu tốt, nói ra thì người cũng không biết.

- Dấu đầu lòi đuôi, xem ra người cũng không phải là người đàng hoàng gì.

- Nhưng ít ra thì ta cũng không thừa lúc người khác gặp nguy mà thủ lợi cho mình.

Quán Trung Lưu càng nổi giận hơn, xuất kiếm như sấm điện, nhanh chóng tấn công Vân Phi Dương. Vân Phi Dương thấy một kiếm thì phá một kiếm.

Độc Cô Phụng, Công Tôn Hoàng vô cùng kinh ngạc, họ thật không ngờ lại có một người xuất hiện kịp thời để giải cứu cho mình.

Độc Cô Phụng nhỏ tiếng hỏi Công Tôn Hoàng:

- Có phải là người của chúng ta không?

Công Tôn Hoàng cũng không hiểu tại sao, nói:

- Không giống! Vả lại, nếu hắn là người của chúng ta thì đâu cần bịt mặt lại.

Độc Cô Phụng nghi ngờ hỏi:

- Vậy có thể là ai chứ?

- Không phải là người chúng ta quen, chắc chắn là người mà Quán Trung Lưu biết nên hẳn mới bịt mặt lại, sợ Quán Trung Lưu sẽ nhận ra.

Độc Cô Phụng lấy làm lạ.

- Nhưng hẳn sao lại muốn cứu chúng ta?

Công Tôn Hoàng cũng không biết điều này, chỉ còn cách gượng cười.

Trong lúc họ nói chuyện thì Quán Trung Lưu và Vân Phi Dương đã giao đấu hơn trăm chiêu. Ban đầu thì Vân Phi Dương còn chút bối rối nhưng giờ đã có thể hoàn toàn phát huy tài năng của mình.

Y càng chiến càng hưng phấn, ra tay càng lúc càng nhanh, thi triển liên tiếp ba trăm sáu mươi kiếm, chèn ép Quán Trung Lưu đến trung tâm khu rừng bên sông.

Quán Trung Lưu từ nổi giận chuyển sang bình tĩnh, trong tiếng hô quát, liền dùng 'Tây Dương Tà Chiếu' đâm vào Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương xoay kiếm, dùng thế 'Thiên Long Ngự Giáp', tiếp đến chuyển sang thế 'Triều Dương' tấn công vào huyệt Tương Đài của Quán Trung Lưu.

Quán Trung Lưu nhìn thấy thế mặt liền biến sắc, trường kiếm trong tay liền chuyển sang 'Kim Mã Tây Tựu'.

Vân Phi Dương liền bước Thần Vị, trường kiếm đâm vào Kỳ Môn, Khúc Trì của Quán Trung Lưu!

Quán Trung Lưu kêu lên một tiếng, kiếm đã rời khỏi tay. Y mất lệ tay nhanh, liền dùng dùng chân móc kiếm lên, tay trái tiếp lấy, đâm ngược hướng đến trước mặt của Vân Phi Dương.

Khăn mặt của Vân Phi Dương liền bị tước bay, cằm trái còn lộ ra một đường máu.

Thế kiếm của Vân Phi Dương vẫn chưa dứt, trong chốc lát đã hướng vào cổ họng của Quán Trung Lưu.

Tất cả động tác của Quán Trung Lưu đều dừng lại, vẻ mặt hoàn toàn thay đổi, nhìn thẳng vào Vân Phi Dương:

- Thì ra là người!

Thanh kiếm của Vân Phi Dương vẫn chưa đâm vào, y thật sự không có ý định giết người nhưng vì đã bị lộ mặt nên sắc mặt cũng thay đổi.

Y mỉm cười đáp:

- Chính là ta!

Rồi y liền thu hồi kiếm lại.

Quản Trung Lưu giận run cả người, đột nhiên cười to:

- Núi Võ Đang quả nhiên Ngọa Hồ Tàng Long. Thật không ngờ Quản Trung Lưu ta lại bại dưới kiếm của một tên vô danh tiểu tốt.

Vân Phi Dương cười nói:

- Đây cũng chỉ là do may mắn mà thôi!

Quản Trung Lưu bực bội bảo:

- Vậy do ta đen đủi.

Nói rồi y lập tức dùng dao kề sát vào cổ. Nhưng Vân Phi Dương đã nhanh chóng tách rời thanh kiếm của Quản Trung Lưu ra.

Quản Trung Lưu nổi giận quát:

- Người muốn làm gì?

Vân Phi Dương lật bàn tay ra đáp:

- Không có gì.

- Sống chết của ta không liên quan gì đến người?

- Tại sao không liên quan, trước giờ ta chưa từng giết người, người cứ chết như thế này thì ta phải làm sao đây?

Quản Trung Lưu quát:

- Người có phải là người kiếm thủ không?

- Tất nhiên phải..

- Vậy thì người phải hiểu nỗi đau khổ trong lòng ta.

Vân Phi Dương đỡ mặt ra, bảo:

- Người đâu có bị thương, làm sao lại đau khổ?

Nói xong y liền dùng tay sờ vào mặt mình bảo:

- Còn ta, bây giờ ta vẫn còn cảm thấy đau đấy.

Quản Trung Lưu giận đến nỗi gần như ngất xỉu:

- Đủ rồi, dù người có đánh bại ta cũng không nên nói những lời châm chọc này.

Vân Phi Dương vẫn không hiểu, đứng nhìn Quản Trung Lưu nói:

- Ta thường nghe người ta nói thắng bại là chuyện thường của binh gia, tại sao người lại coi trọng như thế?

Quản Trung Lưu nghiêng rặng, đáp:

- Được, ta nhất định sẽ khổ luyện. Nhưng người phải trân trọng.

- Yên tâm đi!

Vân Phi Dương hoàn toàn không hiểu hàm ý bên trong câu nói đó.

- Lần sau ta đến, nếu không tìm được người hoặc người có gặp bất trắc gì thì ta còn khó chịu hơn bây giờ.

Vừa dứt lời, Quản Trung Lưu liền bay người lên lướt qua những cành cây rồi biến mất.

Vân Phi Dương sờ vào sau đầu, nói:

- Lời nói của người này quả nhiên kỳ quái.

Giọng nói của Quản Trung Lưu lại truyền đến bảo:

- Thất Bảo, Lục An, chúng ta đi!

Tiếng bước chân truyền từ phía sau đến, Vân Phi Dương nhanh chóng dùng tấm vải đen che khuôn mặt mình lại.

Người đang chạy đến từ phía sau chính là Độc Cô Phụng và Công Tôn Hoằng. Họ đều mang thương tích trong người.

Công Tôn Hoằng chạy đến sau lưng của Vân Phi Dương, thở hổn hển nói:

- Bằng hữu, đa tạ đã tương cứu!

Vân Phi Dương không có ấn tượng tốt đối với hắn, nên đáp:

- Không cần phải đa tạ! Đây không phải là chủ ý của ta.

- Vậy là...

- Người hỏi nhiều thế để làm gì?

- Chờ hỏi cao danh quý tánh?

- Người nói ít một chút có được không?

- Bằng hữu...

Vân Phi Dương nói với giọng chẳng chút khách khí.

- Đừng gọi ta thân thích như vậy, ta không kết bạn với loại người như người.

Ngay lúc đó thì Độc Cô Phụng đã ngất xỉu ở đằng sau.

Vân Phi Dương liền chạy đến nhìn kỹ rồi thở phào:

- Thì ra là mất máu quá nhiều!

Nhìn sang Công Tôn Hoàng, y kêu:

- Người qua đây!

Công Tôn Hoàng đã sớm có ý định qua đó, nhưng đôi chân khó mà cứ động. Thật ra vết thương của y càng nặng hơn Độc Cô Phụng, nhưng vì nội công thâm hậu, nên miễn cưỡng có thể cầm cự không ngã.

Y từ từ bước qua, khó khăn lắm mới đến nơi.

Vân Phi Dương dùng tay xé tay áo của y xuống, băng bó vết thương cho Độc Cô Phụng, vừa làm vừa nói:

- Ngay cả sư muội cũng không bảo vệ nổi thì người làm sao xứng làm sư huynh đây!

Công Tôn Hoàng tức giận đến nổi lập tức ngất đi!

oOo

Buổi trưa, một chiếc xe gỗ đang di chuyển trên đường.

Công Tôn Hoàng đã tỉnh dậy, ngồi một bên trên xe. Độc Cô Phụng thì ở một bên nhưng nàng vẫn hôn mê.

Vân Phi Dương vừa đẩy xe, vừa hát hò, bộ dạng rất nhàn rỗi.

Còn Công Tôn Hoàng lại vô cùng nóng vội, không chịu được lại bảo:

- Bằng hữu, huynh đẩy nhanh một chút được không?

- Muốn nhanh thì người đẩy đi.

Công Tôn Hoàng không chịu được mà bảo:

- Ta lo cho vết thương của sư muội...

- Lo lắng cái gì?

Vân Phi Dương nói rồi lại tiếp tục nhêu ngao hát.

Phía trước đã là thị trấn, vừa đi tiếp mười mấy dặm thì một bọn hắc y nhân bỗng chạy ra từ trong khi rừng, người dẫn đầu trong số họ đầu quấn khăn đỏ.

Vân Phi Dương ngơ ngác, nhưng Công Tôn Hoàng lại tỏ ra vui mừng, mở miệng nói:

- Hay lắm, người tiếp ứng của chúng ta đến rồi.

Đám hắc y nhân đó thấy bộ dạng của Công Tôn Hoàng và Độc Cô Phụng ngồi trên xe đều cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn hành lễ chào đón.

Người quán khăn đỏ trên đầu liền chạy đến bấm báo:

- Hương chủ Khương Bình của bát đà bái kiến Đại tiểu thư và Công Tôn Đường Chủ.

Công Tôn Hoàng chưa kịp trả lời thì Vân Phi Dương liền nói:

- Nếu như các người đã có người tiếp ứng thì ta có thể đi rồi.

Nói xong y liền buông xe mà rời khỏi.

Công Tôn Hoàng liền kêu lên:

- Xin dừng bước!

Vân Phi Dương liền dừng lại, hỏi:

- Còn chuyện gì nữa đây?

- Bằng hữu cho hỏi cao danh quý tánh?

- Hỏi để làm gì?

- Không hỏi cho rõ thì sau này làm sao tìm huynh?

- Người muốn báo ân ư?

Vân Phi Dương lắc tay, đáp:

- Không cần đâu, có câu làm ơn không mong người trả ơn...

Công Tôn Hoàng trầm giọng nói:

- Ôn cứu mạng, tất nhiên phải trả. Nhưng, bằng hữu đối với ta còn có những lời sỉ nhục, cái này ta cũng phải trả.

Vân Phi Dương liền ngạc nhiên đáp:

- Vậy ta càng không nên nói.

Nói xong y liền quay người chạy đi.

Công Tôn Hoàng chỉ còn cách nhìn Vân Phi Dương rời khỏi, có gọi lại cũng không kịp.

oOo

Hoàng hôn buông tỏa.

Vân Phi Dương ướt đẫm mồ hôi, nhìn lên bầu trời, ngạc nhiên nói:

- Muộn thế này thì không xong rồi, phải đi đường nhỏ thôi.

Y liền đi vào con đường nhỏ và lập tức sử dụng khinh công, lướt nhanh chẳng khác gì cung tên.

oOo

Mặt trời đã lặn, màn đêm buông xuống.

Trong phòng ăn của núi Võ Đang đang náo loạn nháo nhào. Thiếu mất Vân Phi Dương, không ai nấu cơm, không ai chuẩn bị thức ăn nên mọi người đều nhốn nháo cả lên.

- Cả ngày trời, cái tên Vân Phi Dương rốt cuộc đã đi đâu?

- Không biết có phải bị chúng ta bắt nạt quá nên bỏ chạy không?

- Khó nói lắm!

- Tên tiểu tử này ở đây thì chẳng thấy gì. Nhưng y vừa đi khỏi thì chúng ta bất tiện vô cùng.

- Đúng thế, khi gặp mặt thì thấy đáng ghét, không gặp mặt lại thấy lo lắng.

- Hay là chúng ta đi quanh đây tìm y.

- Các người đi đi, có trời mới biết hắn đã chết hay chưa.

- Đừng có ác tâm như thế.

- Nếu có chết cũng không có gì là lạ. Bao nhiêu năm nay, đâu có khi nào hắn mất tích cả ngày như thế?

- Đúng rồi, thường ngày huynh ấy thích đi những nơi nào?

Câu hỏi này xuất phát từ Truyền Ngọc Thư.

Luân Uyển Nhi đáp:

- Huynh ấy thích nhất là đi Thiên Hồ bắt cá.

- Vậy chúng ta cứ đi đến đó tìm huynh ấy.

Luân Uyển Nhi tất nhiên đồng ý, những huynh đệ khác cũng đi theo.

Những lời nói này Vân Phi Dương đều nghe được. Lúc đó y đang núp ngoài phòng ăn, đang không biết nên đi vào bằng cách nào mới tránh khỏi sự quở trách của mọi người.

Lúc này thì y đã nghĩ ra một cách.

oOo

Nước hồ vắng lặng, Vân Phi Dương quan sát xung quanh thấy không có người, liền lập tức nhảy xuống hồ.

Sau đó y nghe tiếng gọi của mọi người thì lập tức trảm mình xuống nước.

Khi mọi người đến bên hồ thì toàn thân của y đã ướt đẫm, nửa chìm nửa nổi trên hồ.

Luân Uyển Nhi là người đầu tiên phát hiện ra y, liền kêu:

- Này, các huynh xem!

Diêu Phong liền thốt lên:

- Tên tiểu tử này, đã sớm bảo nó đừng đến đây chơi, chỉ cần bắt cần thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nói mãi mà cứ không chịu nghe.

Một đệ tử Vô Đang khác lại nói:

- Các huynh nói có khi nào hấn nghĩ không thông mà tự sát không?

Tạ Bình nổi giận:

- Nói bậy. Nước hồ cạn như thế, nếu có muốn tự sát thì không biết đi nơi khác à.

- Hay đó là thủy quỷ tìm thể thân.

Tạ Bình lại kêu lên:

- Nói nhảm! Hãy cứu y lên trước đã.

Trong lúc đó thì Truyền Ngọc Thư đã đi xuống hồ nước. Y nhanh chóng chạy đến, bế lấy Vân Phi Dương.

Tạ Bình liền hỏi:

- Y còn sống hay không?

Truyền Ngọc Thư nhanh chóng đi lên bờ, nói:

- Vẫn còn hơi thở! Chỉ bị một vết thương nhỏ trên mặt thôi.

Mọi người liền vội tiến đến.

oOo

Lúc này trời đã tối, Vân Phi Dương được mọi người khiêng vào phòng, rồi thay một bộ y phục mới mẻ, đang nằm trên giường.

Y vẫn giả vờ hôn mê bất tỉnh.

Mọi người đều đã rời khỏi, chỉ còn lại Truyền Ngọc Thư, Luân Uyển Nhi. Truyền Ngọc Thư nhìn chăm chú vào vết thương trên mặt của Vân Phi Dương với vẻ mặt đầy hoài nghi, kỳ lạ: “đây rõ ràng là vết thương do kiếm gây ra”.

Truyền Ngọc Thư đã hoài nghi nhưng y không nói ra.

Luân Uyển Nhi thấy Truyền Ngọc Thư cứ ngẩn người ra đó, không nói năng gì liền kỳ lạ hỏi:

- Truyền sư huynh, huynh sao thế?

Truyền Ngọc Thư lắc đầu, đáp:

- Không có gì!

Luân Uyển Nhi dịu dàng nói:

- Muội xem huynh đói rồi. Để muội nấu cái gì cho huynh ăn nhé!

Truyền Ngọc Thư đáp:

- Huynh cùng đi với muội.

- Huynh cũng biết nấu ư?

- Không biết thì muội có thể dạy huynh.

Hai người nhìn nhau, Truyền Ngọc Thư liền đứng dậy cùng Luân Uyển Nhi đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng thì Vân Phi Dương liền mở mắt ra. Y vốn rất vui nhưng giờ này lại cảm thấy buồn bã.

Tiếng cười của Luân Uyển Nhi và Truyền Ngọc Thư từ bên ngoài lại truyền vào.

oOo

Đêm đã khuya, hắc y nhân đứng đó chẳng khác gì một linh hồn, đang chăm chú lắng nghe Vân Phi Dương kể lại quá trình giao đấu với Quán Trung Lưu.

Vân Phi Dương thì lại vô cùng đắc ý, hoa tay múa chân, nhưng nỗi buồn ban đầu đều để đằng sau.

Hắc y nhân che mặt, không thấy được biểu hiện của y, chỉ thấy y cứ gật gật đầu.

Đến lúc Vân Phi Dương kể xong thì hắc y nhân mới liền tiếng:

- Nhưng con có một khuyết điểm, sau này nhất định phải sửa đổi.

Vân Phi Dương “ạ” một tiếng, hắc y nhân liền nói tiếp:

- Chính là con không đủ nhẫn tâm.

- Nghĩa là sao?

- Nếu trái tim con đủ nhẫn tâm thì lúc Quán Trung Lưu móc kiếm lên lần nữa thì con đã không bị trường kiếm làm tổn thương.

- Đó chỉ là vết thương nhẹ.

- Nếu võ công của Quán Trung Lưu cao hơn nữa thì nhất kiếm đó có thể chém đầu con ra thành hai mảnh.

Vân Phi Dương nghe vậy liền giật mình.

- Nhớ lấy, bất kể thế nào, kẻ địch là kẻ địch.

Hắc y nhân nói từng chữ từng chữ một thật rõ ràng:

- Ra tay phải nhanh, phải nhẫn, phải chuẩn, tâm kiếm hợp nhất, không được có chút lơ nghĩ gì.

- Đệ tử xin ghi nhớ.

- Tốt, hôm nay con tiếp tục luyện bộ pháp phá Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận.

Vân Phi Dương vừa gật đầu thì hắc y nhân đột nhiên quay lại, ánh mắt quan sát xung quanh, rồi phi thẳng vào rừng.

oOo

Vừa vào trong khu rừng, ánh mắt của hắc y nhân càng sắc bén hơn, nhìn xung quanh, hình như y phát hiện điều gì không ổn.

Hắc y nhân lẩm bẩm: “Chẳng lẽ ta nghe nhầm?”

Lúc này có một con khỉ nhảy qua trước mặt của y.

Thì ra là một con khỉ.

Hắc y nhân liền ra khỏi khu rừng. Trong phút chốc đã không còn thấy bóng dáng.

Một lát sau, có một người xuất hiện sau gốc cây to. Đó chính là Truyền Ngọc Thư.

Khuôn mặt của Truyền Ngọc Thư tràn đầy sự mê hoặc mà ngắm nhìn theo hướng biến mất của Hắc y nhân.

“Người này là ai, tại sao lại dạy võ công cho Vân Phi Dương ở đây?”.

Truyền Ngọc Thư thật sự suy nghĩ không thấu.

Đột nhiên có một tiếng sấm, tiếp đó trời đất gần như chấn động.

Truyền Ngọc Thư liền rời khỏi theo một hướng khác.

oOo

Tiếng sấm hết một lượt rồi đến một lượt.

Tiếng kêu thảm thương không ngừng vang lên làm chấn động toàn bộ núi Võ Đang. Truyền Ngọc Thư nhanh chóng bay đến phía sau núi.

Một tia chớp xuất hiện như một con ngân xà, tiếng sấm lại nổi lên, hòa trộn với tiếng kêu thảm thiết, thật khiến người khác kinh hãi.

Truyền Ngọc Thư không ngừng tiến về phía trước, xuyên qua một đoạn đường nhỏ gồ ghề, đến trước vực thẳm rồi chuyển sang phải.

Đi tiếp mười mấy trượng thì đến một chiếc cầu treo ngang vực thẳm, đang lắc lư trước gió.

Truyền Ngọc Thư liền chẳng khác gì chim yến mà bay đến, lướt trên cây cầu đến bên kia của vực thẳm.

Nơi đó cây cối mọc um tùm, giữa những khối đá gồ ghề có một con đường nhỏ. Truyền Ngọc Thư bước chân đi trên con đường nhỏ trông bộ dạng vô cùng quen thuộc.

Càng tiến về trước, đường đi càng gồ ghề, sương mù đang lan tỏa quanh những lùm cây.

Không có tiếng côn trùng, cũng không nghe tiếng chim hót, sự yên tĩnh đó gần như đang tiếp cận đến cái chết.

Đi thêm nữa thì chẳng còn thấy cây cối, chỉ thấy những khối đá gồ ghề, sương mù càng dày đặc.

Trong những khối đá gồ ghề đó xuất hiện một sơn động.

Truyền Ngọc Thư không ngừng tiến về trước, đi vào sơn động. Y thấp sáng một ngọn đuốc, ánh lửa chiếu sáng khắp nơi.

Ngọn lửa soi sáng cả sơn động, bốn mặt của sơn động đều được bao phủ bởi một lớp băng mỏng. Trên đỉnh động còn có một mảnh băng nhỏ chỉ thẳng xuống.

Tiến vào khoảng ba trượng thì xuất hiện một đầm nước. Từng luồng khói trắng đang chuyển động dưới đó, chẳng khác gì nước trong đầm đang được đun sôi.

Truyền Ngọc Thư thừa biết đó là hàn khí, y càng cảm nhận được hàn khí xâm nhập vào người, chẳng khác gì những châm nhọn.

Bốn bức tường vây quanh đầm nước mọc đầy rêu xanh. Mỗi mặt trong sơn động đều được treo một trượng minh đăng. Tuy không sáng lắm, nhưng cũng có thể chiếu sáng toàn bộ hàn đầm.

Giữa hàn đầm có một khối đá to tròn nổi lên trên mặt nước độ hai thước.

Một lão già quần áo rách rưới, toàn thân mọc đầy lông trắng đang ngồi trên đó.

Khuôn mặt của lão cũng mọc lông trắng, nếp nhăn thâm sâu chẳng khác gì vết đao cắt.

Tứ chi của lão đều bị dây sắt khóa chặt, đôi chân cũng chỉ còn thấy xương trắng. Ánh mắt của lão hướng nhìn đầm nước, hiện ra vẻ khảng khái khó mà nói ra được.

Đây chính là lão quái vật mà chúng đệ tử của Võ Đang thường nhắc đến. Lão đã bị nhốt tại đây hơn hai mươi năm.

Mỗi khi sấm điện mưa gió, nước trong đầm tràn qua khối đá thì nửa thân của lão đều bị ngập trong nước.

Nên đối với tiếng sấm sét, lão có một sự khủng hoảng khó mà bày tỏ bằng lời. Vừa nghe tiếng sấm thì lão liền thét gào lên.

oOo

Truyền Ngọc Thư thấy được lão quái vật, đôi mày chau lại tỏ ra vẻ sầu khổ.

Y dập tắt ngọn lửa, vừa định đi qua thì một tiếng sấm lại nổi lên từ ngoài sơn động.

Lão quái vật toàn thân run rẩy, liền thét gào, tay chân vùng vẫy, bộ dạng như điên cuồng.

Tiếng thét gào thảm thiết không ngừng vang lên làm kinh tâm động hồn.

Tiếng sấm nổi lên một lần rồi một lần, tiếng thét gào của lão quái vật không ngừng kêu to, không ngừng vấp ngã trên khối đá, lão tỏ ra vô cùng đau khổ.

Truyền Ngọc Thư nhìn thấy, nước mắt chuyển động, y liền bay người lên khối đá trong đầm níu lấy đôi vai lão.

Lão quái vật vẫn thét gào, không ngừng chấn vai khiến Truyền Ngọc Thư bay ra.

Truyền Ngọc Thư lộn nhào một cái lại bay lên đó, cùng lão vật lộn.

Lão quái vật không ngừng chống trả, tiếng kêu như điên cuồng. Truyền Ngọc Thư mấy lần bị vật ngã nhưng lại quay về. Cuối cùng y cũng có thể dùng tay bịt miệng lão lại, cho lão uống một viên đan dược.

Cuối cùng lão đã yên lặng, tuy lão không vàng vấy nữa nhưng trong họng vẫn phát ra tiếng “khắc khắc”.

Qua một hồi, tiếng “khắc khắc” cũng chấm dứt, lão quái vật ngồi xuống, nhìn Truyền Ngọc Thư nói:

- Cháu đến rồi à!

Truyền Ngọc Thư nghe được câu này, trong lòng mới cảm thấy thanh thản:

- Cháu đến trễ, đã khiến ông phải chịu khổ.

Quan hệ của họ thì ra lại là quan hệ ông cháu.

Rốt cuộc Truyền Ngọc Thư là ai?

Lão quái vật dùng ta sờ vào má của Truyền Ngọc Thư, nói:

- Ngọc Thư, cháu gầy hơn lần trước ta gặp.

Truyền Ngọc Thư nắm lấy tay lão, đáp:

- Gia gia yên tâm, cháu tự biết chăm sóc mình.

- Đúng, con đã trưởng thành rồi.

- Tháng ngày trôi quá nhanh thật...

Lão quái vật mắng quát:

- Nhanh ư? Không nhanh tí nào cả, mỗi ngày ta đều phải ngồi đây đối mặt với đầm nước.

Lão quát mắng:

- Tên ác tặc Yến Xung Thiên, sẽ có một ngày ta khiến ngươi tan xương nát thịt.

Truyền Ngọc Thư đặt tay lên vai lão, nói:

- Gia gia, sẽ có một ngày như vậy, ông sẽ có thể rời khỏi đây.

- Rời khỏi?

Lão quái vật nhìn đôi chân đã hóa thành bạch cốt của mình, nói:

- Rời khỏi thì có tác dụng gì, đôi chân... của ta...

Giọng nói của lão quái vật vô cùng kích động, đột nhiên lão cười to. Tiếng cười đó khó nghe vô cùng, cũng không biết đây là tiếng cười hay tiếng khóc.

Truyền Ngọc Thư liền nói:

- Gia gia, cháu nói cho ông một tin tốt lành.

- Tin tốt lành gì?

- Chúng con đã tìm được Vạn Niên Tích Tục rồi.

- Cái gì? Vạn Niên Tích Tục ư?

Lão quái vật đột nhiên kêu lên một cách kỳ lạ, nắm lấy đôi tay của Truyền Ngọc Thư hỏi:

- Là thật ư?

- Là thật đấy.
- Không gạt ta chứ?

Truyền Ngọc Thư lắc đầu:

- Vạn Niên Tích Tục sẽ mau chóng được mang đến. Đến lúc đó kinh mạch bị đứt của gia gia chắc chắn sẽ được nối lại.

Lão quái vật vừa nghe vừa cười, đang cười thì đột nhiên bật khóc, nói:

- Các cháu gạt ta, các cháu chỉ không muốn ta quá đau xót.

Truyền Ngọc Thư thành khẩn đáp:

- Là thật đấy gia gia, họ đã tìm được từ một thâm cốc ở Đại Lý, giờ đang ngày đêm phi ngựa mang đến.

Lão quái vật nhìn Truyền Ngọc Thư, cuối cùng lão cũng tin, nổi vui mừng được thể hiện rõ qua khuôn mặt.

Truyền Ngọc Thư nói:

- Cháu nhận được tin, tổng quản đang trên đường đi.

Lão quái vật lại to cười, bảo:

- Yến Xung Thiên, ngày chết của người đã đến.

Truyền Ngọc Thư liền nói:

- Gia gia nhất định phải kiên nhẫn.
- Ta... ta sẽ kiên nhẫn.

Lão quái vật hình như có suy nghĩ gì bảo:

- Đúng rồi, Ngọc Thư! Hôm nay tiếng sấm nổi lên được một hồi cháu mới đến, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?

- Vừa rồi, cháu theo dõi một hắc y nhân thần bí.

- Thần bí như thế nào?

- Hắc y nhân này che mặt lại, gần như mỗi đêm đều ở thâm cốc dạy một hạ nhân luyện võ.

- Tập luyện như thế nào?

- E rằng hơn cả cháu.

Lão quái vật ngấn mặt ra, hỏi:

- Hạ nhân đó tên là gì?

Truyền Ngọc Thư dừng một hồi, nói:

- Vân Phi Dương. Chính là tên tiểu tử thường mang cơm đến cho ông.

Lão quái vật “à” một tiếng.

Truyền Ngọc Thư trầm giọng nói:

- Hắc y nhân đó có thể là Thanh Tùng. Chỉ có y mới có thể dạy Vân Phi Dương loại võ công này.

- Thanh Tùng là Chưởng Môn một phái, đâu cần dùng thủ đoạn này.

- Vậy chẳng lẽ là Yến Xung Thiên?

Lão quái vật lại nổi giận:

- Đừng nhắc người này trước mặt ta.

Truyền Ngọc Thư không ngừng nói:

- Được, không nhắc không nhắc.

Lúc này lão quái vật mới bình tĩnh lại, ánh mắt sáng lên nói:

- Chẳng lẽ là nội gián của Vô Địch Môn?

oOo

Buổi trưa.

Ngàn dặm không mây, nước sông tĩnh lặng, một chiếc thuyền to dừng giữa sông, trên thuyền treo một lá cờ màu trắng đang bay xuôi theo chiều gió.

Trên lá cờ trắng có một ấn huyết chuồng, chiếc thuyền này nhất định là thuyền của Vô Địch Môn.

Đây chính sự thật, một trong tứ đại hộ pháp của Vô Địch Môn Hàn Giang Điều Tẩu đang ngồi trên đầu thuyền, trên tay đang cầm một thanh trúc, cũng không biết lão đang câu cái gì.

Trên không trung có một bóng đen bay đến nhanh chóng, tiếng chuông reo càng lúc càng lớn dần, cần câu không ngừng run động, “vù” một tiếng, dây câu liền bay lên không.

Đây câu vừa bay lên đã chụp lấy con bồ câu đang đưa tin. Điêu Tẩu liền dùng tay giữ lấy con bồ câu, sau đó từ trong một cái ống cột vào chân của bồ câu mà lấy ra một tờ giấy cuộn.

Điêu Tẩu vẫy tay, bồ câu liền bay đi.

Vừa mở nhìn qua bức thư, thái độ của Điêu Tẩu liền trở nên căng thẳng, thân hình liền bay vào trong thuyền.

Độc Cô Phụng đang ngồi trong thuyền, vết thương của nàng đã hoàn toàn lành lặn. Còn Công Tôn Hoàng vẫn nằm trên giường không thể cử động.

Độc Cô Phụng liền hỏi:

- Bồ câu mang đến tin tức gì?

Điêu Tẩu liền đưa mảnh giấy qua, nói:

- Đã điều tra được tin tức của kẻ đã mạo danh Vô Địch Môn đuổi giết Thanh Tùng.

Độc Cô Phụng xem xong liền đưa sang cho Công Tôn Hoàng xem, trầm giọng nói:

- Xem ra người của chúng ta nên mau chóng đến nhà trọ Ngũ Phúc để làm rõ chuyện này.

Điêu Tẩu nói:

- Lão phu sẽ đi một chuyến.

Độc Cô Phụng nói:

- Ta cũng đi.

- Sư muội...

Công Tôn Hoàng vừa mới gọi một tiếng "sư muội" thì Độc Cô Phụng liền nói:

- Vết thương của huynh chưa lành, huynh cứ ở lại trên thuyền.

Công Tôn Hoàng đành đau khổ mỉm cười.

Điêu Tẩu nhìn y liền bảo:

- Yên tâm, lão phu sẽ chăm sóc cho tiểu thư.

Công Tôn Hoàng chỉ còn cách gật đầu.

oOo

Nhà trọ Ngũ Phúc là một nhà trọ lớn kiêm tửu lâu nên lúc nào cũng đầy khách.

Điêu Tẩu và Độc Cô Phụng không tìm chỗ ngồi, mà trực tiếp đi thẳng đến chỗ trưởng quầy. Điêu Tẩu liền đưa kim bài của Vô Địch Môn “Duy Thiên Vi Đại”

Trưởng quầy liền trầm giọng đáp:

- Thiên Tử căn phòng thứ ba.

Một tiểu nhị lanh lợi liền chạy đến.

- Dẫn hai vị khách quan này đến Thiên Tử phòng thứ ba.

Tiểu nhị liền cung kính nói:

- Mời hai vị!

oOo

Gian phòng ở tầng hai, cửa sổ có thể nhìn ra ngoài phố, vô cùng rộng lớn, đã có hai cấm y nhân bên trong.

Cửa vừa đóng thì hai cấm y nhân cùng nhau tiến lên trước bẩm báo:

- Đà chủ thập tam đà Lâm Thành, phó đà chủ Thẩm Vô bá kiến tiểu thư, hộ pháp.

Độc Cô Phụng đáp một tiếng, Điêu Tẩu liền hỏi:

- Sự việc như thế nào?

- Hai vị mời ngồi.

Lâm Thành liền mang hai cái ghế qua.

Thẩm Vô mang hai bức tranh đặt lên bàn, mở tranh ra, trên đó đều vẽ hai phụ nhân trung niên hoàn toàn khác nhau.

Lâm Thành nói:

- Sau khi sự việc xảy ra, thuộc hạ liền cho người bắt chín mươi bảy căn nhà lân cận, tổng cộng hai trăm bốn mươi bảy người đi tra hỏi. Từ lời nói của họ, thuộc hạ đã dùng phương pháp sắp xếp để dựng nên hai bức tranh này..

Độc Cô Phụng hỏi:

- Đây là ai?

Lâm Thành dùng tay chỉ vào bức tranh đáp:

- Đây chính là mẫu thân của Truyền Ngọc Thư: Truyền phu nhân.

Độc Cô Phụng hỏi tiếp:

- Còn vị này là...

- Chính là người bị giết. Thuộc hạ đã phái người đào quan tài lên nghiệm thi, sau đó vẽ lại dung mạo của ả. Những người lân cận bị bắt để thẩm tra đều xác nhận đây chính là một lão tỳ của Truyền gia.

Độc Cô Phụng nhìn vào bức tranh khắc họa mẫu thân của Truyền Ngọc Thư, nói:

- E rằng đây cũng chưa thể là sự thật.

- Dù là thật hay là giả thì đây cũng chính là Truyền phu nhân trước lúc Thanh Tùng đến.

Độc Cô Phụng gật đầu.

Lâm Thành nói tiếp:

- Truyền phu nhân này cũng có một vấn đề lớn.

Tiếp đó Thẩm Vô liền mở ra một bức tranh.

Trên đó viết đầy những chữ li ti, Thẩm Vô đọc lên:

“Dựa theo lời báo cáo của thám tử Từ Thiên, năm Dĩ Mùi mừng sáu tháng sáu, đầu tiên phát hiện người này xuất hiện tại Vân Long Trấn, lúc đó ả thu mua rất nhiều heo con, gây nên sự chú ý của người khác.

Độc Cô Phụng gật đầu, bảo:

- Nói tiếp đi.

“Căn cứ vào báo cáo của thám tử Vương Kiệt, cùng năm đó ngày mười tháng tám, đã từng phát hiện ả này thu mua rất nhiều vải lụa tại Thanh Mai Trấn. Và theo báo cáo của thám tử Thái Hưng, vào mừng chín tháng ba của năm thứ hai, người này từng xuất hiện ở Bách Gia Tập, lúc đó đang thu mua một lượng binh khí khổng lồ.

Độc Cô Phụng gật đầu, nói:

- Người này quả thật có vấn đề.

Điêu Tẩu hỏi tiếp:

- Còn có chứng cứ gì không?

Thẩm Vô lấy ra vài tờ hóa đơn, nói:

- Đây chính là những đơn từ mua bán, trên đó ghi rõ Truyền gia đã thu mua các cỡ quan tài lớn nhỏ tổng cộng năm mươi chín cái. Nhưng theo kết quả nghiệm thi của bọn thuộc hạ thì tổng cộng chỉ có năm mươi thi thể, vả lại họ không phải là những người thường ngày ra vào trong Truyền gia.

Lâm Thành nói tiếp:

- Còn nữa! Huyết Thủ Lệnh giả là do chất liệu màu nhuộm của tiệm nhuộm Lợi Nguyên mà ra. Ba tháng trước trước khi sự việc xảy ra, Truyền gia đã cho người đi mua ba thùng.

Thẩm Võ bổ sung:

- Sau khi sự việc xảy ra, thuộc hạ đã cho người đến Truyền gia lục xét, đã tìm được một thùng, còn hai thùng kia được chôn sâu dưới đất.

Độc Cô Phụng khen:

- Việc này các người làm rất tốt. Quay về ta sẽ nói với phụ thân luận công ban thưởng.

Lâm Thành, Thẩm Võ vui mừng cùng nhau nói:

- Đa tạ tiểu thư!

- Bây giờ họ ở đâu?

- Ở tại tiệm thuốc Bảo Tri nằm ngay đối diện đường.

Lâm Thành đi qua, mở cửa sổ lên.

Độc Cô Phụng và Điều Tấu liền bước qua, chỉ thấy một tiệm thuốc không lớn không nhỏ, trên bảng hiệu chỉ ghi vắn vện hai chữ "Bảo Tri".

Thẩm Võ đứng một bên nói:

- Tiệm thuốc này thuộc hạ đã phái người theo dõi gần hai tháng.

Độc Cô Phụng hỏi:

- Có người khả nghi ra vào không?

- Cứ bảy ngày là có một người thần bí xuất hiện.

- Nói rõ xem.

- Người đó đội nón đan bằng tre, kéo thấp che cả trán để tránh người khác biết được dung mạo của mình. Mỗi lần đi ra đi vào, hai tay đều không mang gì, chắc là một nhân vật quan trọng nào đó.

Điều Tẩu hỏi:

- Các người có hành động gì không?
- Thuộc hạ sợ đánh cỏ động rắn, nên chỉ phái hai huynh đệ theo dõi ngoài cửa.
- Nhân vật thần bí đó khi nào đến?
- Hôm nay!

Điều Tẩu liền mau chóng truyền lệnh:

- Lập tức căn dặn, cẩn mật giám sát.

Lâm Thành, Thẩm Vô liền tuân lệnh lui xuống.

oOo

Bên ngoài tiệm thuốc yên tĩnh một cách kỳ lạ, có một lão thầy bói xem tướng bên trái mặt tường, đang xem tướng cho một người đi đường. Cách đó không xa bên phải là một tiểu thương, vì bất cẩn mà rơi đòn gánh xuống đất.

Y nhanh chóng nhặt lên.

Trong tiệm càng yên lặng hơn, một lão nhân ngồi sau quầy, đang sắp xếp lại các loại thuốc.

Một khôi y nhân từ bên phải đường đi qua, trực tiếp đi vào trong tiệm thuốc. Trên đầu đội một chiếc nón đan bằng trúc, che qua cả trán.

Đây chính là nhân vật thần bí mà Lâm Thành, Thẩm Vô nhắc đến, cũng là tên quái vật giết hại Thiếc Thạch, Mộc Thạch và người của Mộc Gia Trang.

Ông lão liền mừng rỡ ra nghênh đón, nói:

- Mời, mời vào nội đường.

Người đó không nói một lời mà trực tiếp đi thẳng vào trong.

oOo

Độc Cô Phụng nhìn từ trên cửa sổ xuống, hỏi:

- Chính là người này ư?

Lâm Thành liền trả lời:

- Không sai! Chính là hắn.

- Đã sắp xếp ổn thỏa chưa?

Lâm Thành ôm quyền bảo:

- Mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa. Có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Độc Cô Phụng lạnh lùng cười:

- Không cần vội! Chúng đã nằm trong vòng vây của chúng ta, cứ quan sát thêm.

- Dạ!

Điêu Tẩu đã không phản đối. Lâm Thành, Thẩm Vô càng không còn gì để nói.

Thật ra, bên ngoài tiệm thuốc, Vô Địch Môn đã cho người bao vây, sẵn sàng chờ lệnh. Chỉ cần hạ lệnh, thì mọi người sẽ lập tức tấn công.

oOo

Bên trong tiệm thuốc âm u vô cùng, mười mấy người hầu cận xung quanh, tập trung nhìn khô y nhân, không nói một lời.

Khôi y nhân không ngừng đi qua đi lại, hình như đang suy nghĩ điều gì.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào và cũng dịch chuyển theo bước chân lão.

Khôi y nhân đột nhiên dừng bước và nói:

- Họ đứng là không cần thận.

oOo

Cũng trong lúc này, có một chiếc kiệu ngừng trước tiệm thuốc.

Một chiếc kiệu tinh tế, được bốn người đàn ông cao to khiêng đến, đi thẳng vào tiệm thuốc.

Lão chủ tiệm thuốc vừa nhìn thấy thì vẻ mặt liền thay đổi, mau chóng ra trước tiếp đón.

Rốt cuộc người trong kiệu là ai?

oOo

Mọi người đều ngớ mặt ra:

- Chúng tôi...

Khẩu khí của khôi y nhân tràn đầy sự phẫn nộ:

- Nơi này của chúng ta đã bị lộ, vậy mà các người vẫn không phát hiện ra.

Mọi người đều ngạc nhiên mà nhìn nhau.

- Bây giờ nơi này đang nằm trong tầm quan sát của kẻ địch.

Một người trung niên nói:

- Không thể nào. Hành động của chúng ta vô cùng bảo mật, không chút sơ sót.

- Cẩn thận cũng có lúc sơ hở...

- Không thể nào...

Khôi y nhân lạnh lùng mỉm cười.

- Không biết là ai nói chuyện này cho tổng quản...

- Chính là lão nhân xem tướng ngoài cửa và tên tiểu thương bán trái cây.

- Họ bày bán tại đó cũng gần hai tháng rồi.

- Có thể nói là họ đã giám sát chúng ta cả hai tháng nay.

- Họ không có chỗ nào đặc biệt.

Khôi y nhân lạnh lùng cười nói:

- Quá đặc biệt đấy chứ! Người xem tướng số chuyên về gia cát thần số, nên sử dụng năm đồng tiền, nhưng hắn chỉ sử dụng bốn đồng tiền. Từ đây có thể thấy hắn không phải là người xem tướng số. Còn tên tiểu thương kia, chỉ rơi đòn gánh nhưng lại phát ra âm thanh của sắt thép, vả lại còn có tiếng nứt vỡ, bên trong nhất định có dấu binh khí.

- Còn nữa.

Giọng nói của một phụ nhân bỗng truyền từ ngoài vào:

- Nhà trọ Ngũ Phúc cũng đang có người giám sát.

oOo

Độc Cô Phụng cảm thấy kỳ lạ:

- Người ngồi trong kiệu là ai?

Lâm Thành lắc đầu:

- Không biết! Trước giờ chưa thấy chiếc kiệu này xuất hiện.

Điêu Tẩu trầm ngâm:

- Có thể là nhân vật cấp trên đến.

Độc Cô Phụng lãnh nhiên gật đầu.

oOo

Vừa dứt lời, cửa mở ra, một phụ nhân đi vào.

Phụ nhân này phong hoa tuyết thế, y phục sắc sỡ, bước đi dịu dàng, tư thái vô cùng lôi cuốn người khác.

Tay phải của phụ nhân đang cầm một chiếc cẩm hộp nhỏ.

Mọi người nhìn thấy, vẻ mặt liền thay đổi, khô y nhân cũng nhanh chóng bước lên.

Phụ nhân đó kiêu giọng nói:

- Tất cả cửa sổ đối diện đều nửa mở nửa đóng, thật ra cũng khó mà nhận ra.

Phụ nhân đó đưa chiếc cẩm hộp cho khô y nhân, mỉm cười nói:

- Người biết làm thế nào rồi chứ?

Khô y nhân gật đầu.

Phụ nhân kia quay người bước đi và đóng cửa lại.

Khô y nhân lập tức rút kiếm lia ngang cổ họng của người trung niên kia.

- Tổng quản...

Sắc mặt của mọi người đều biến đổi.

Khôi y nhân không ngừng dùng kiếm giết tiếp năm người.

Những người khác liền nhanh chóng rút kiếm ra. Khôi y nhân vung kiếm giết tiếp hai người nữa.

Máu tươi đổ khắp nơi, lại có hai người chết, tiếng kêu thê thảm kéo dài rồi ngã xuống.

Khi khôi y nhân đang điên cuồng giết người. Y lộn người một cái, lại chém bay đầu của một kẻ khác, tiếp một kiếm đâm thẳng vào tim của người còn lại.

Máu tươi nhuộm đỏ cả sàn phòng. Khôi y nhân không ngừng cười, như chưa thể hiện hết bản lĩnh thì tất cả mọi người đã bị y giết sạch.

oOo

Cổ kiệu được khiêng ra khỏi tiệm thuốc, đi trở về theo đường cũ. Lão chủ tiệm thuận tay đóng cửa lại.

Độc Cô Phụng nhìn thấy liền chau mày.

Điêu Tẩu cũng chau mày bảo:

- Có chuyện không hay rồi.

Độc Cô Phụng liếc trăm giọng dặn:

- Tứ hộ pháp, ông lập tức đi theo cổ kiệu đó điều tra xem rốt cuộc là họ ở đâu?

Điêu Tẩu gật đầu rồi đi khỏi.

Tiếp đó Độc Cô Phụng dặn:

- Những người khác theo ta tấn công vào.

Uyển ương cầm đao trên tay, nàng liền bay người ra khỏi cửa sổ.

Thẩm Vô, Lâm Thành trái phải hầu bên, vừa hạ thân xuống đất, liền đưa tay ra hiệu. Tứ diện mai phục và những đệ tử của Vô Địch Môn giả vờ làm khách ngồi uống trà liền rút binh khí ra xông thẳng đến tiệm thuốc.

Cửa tiệm đã được đóng kín, bên trong không chút tiếng động.

Độc Cô Phụng hô to:

- Phá cửa!

Chúng đệ tử của Vô Địch Môn liền lao lên, rút đao, nhanh chóng chém nát cánh cửa.

Lâm Thành tiếp đó đưa tay lên, một đôi lưu tinh chùy liền bay lên chạm vào cánh cửa tiệm thuốc.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa liền ngã xuống.

Lâm Thành, Thẩm Vô liền chạy vào, đã thấy lão chủ tiệm đang ngồi dựa vào tường, máu vẫn còn đang chảy ra.

Độc Cô Phụng liền hô:

- Xông vào!

Trước tiên nàng tiến vào hậu đường. Lâm Thành, Thẩm Vô trái phải kể bên.

Hậu đường xác chết nằm ngổn ngang, máu chảy thành sông, khiến người khác phải khó chịu.

Độc Cô Phụng nhìn xung quanh một hồi rồi nói:

- Đối phương đã phát hiện chúng ta giám sát họ, nên không chừa một kẻ nào sống sót.

Chưa dứt lời, thì một tiếng kêu thảm khốc truyền đến.

Độc Cô Phụng quay người chạy ra ngoài, liền nhìn thấy có mấy đệ tử của Vô Địch Môn bị giết. Cách đó mười mấy trượng, khôi y nhân đang chiến đấu cùng hai đệ tử của Vô Địch Môn.

Thế kiếm của khôi y nhân nhanh nhẹn vô cùng, Độc Cô Phụng vừa bước ra thì hai đệ tử của Vô Địch Môn đã chết dưới kiếm của hắn.

Độc Cô Phụng liền chạy đến, Lâm Thành, Thẩm Vô liền mau chóng kể bên.

Khôi y nhân tiếp tục tiến về phía trước, không hề quay đầu lại. Những người trên phố loạn thành một thế.

oOo

Ra khỏi thị trấn là đến vùng đất hoang, tiếp đó là rừng rậm.

Độc Cô Phụng đã đuổi kịp đến, bay người dùng Uyên Ương Đao chém xuống.

Khôi y nhân tiếp liền hai đao, rồi xoay người bay lên một cành cây khô.

Độc Cô Phụng vung đao trên không mà chém nhanh qua.

Khôi y nhân lộn người một cái, bay ngang qua trên đầu của Độc Cô Phụng. Độc Cô Phụng liền dùng song đao chém vào chiếc nón đang đội trên đầu của hắn.

Chiếc nón rơi xuống, một khuôn mặt không có mắt, mũi, miệng, ngũ quan trên mặt đều không có.

Độc Cô Phụng vừa nhìn thấy, rùng rợn trong lòng, kêu thét lên.

Vô diện nhân lúc này liền bay người qua một cành cây khác, và biến mất trong rừng thẳm.

Độc Cô Phụng cố gắng quan sát, ánh sáng như thanh kiếm xuyên qua những lá cây, nhưng đã không thấy bóng hình của Vô diện nhân đâu nữa.

Thẩm Võ, Lâm Thành lúc này đã đuổi đến kịp.

Lâm Thành liền hỏi:

- Tiểu thư để hắn chạy thoát rồi à?

Độc Cô Phụng gật đầu, nhìn quanh, hỏi:

- Trên đường đi có gặp tứ hộ pháp không?

Thẩm Võ, Lâm Thành đều lắc đầu.

Độc Cô Phụng lạnh lùng nói:

- Trên đường đi ông ấy nhất định có để lại ám hiệu, các người chia nhau đi tìm.

Lâm Thành bật miệng nói:

- Có phải tiểu thư e rằng tứ hộ pháp gặp nguy hiểm?

Độc Cô Phụng gật đầu.

Lúc này, Hàn Giang Điêu Tẩu đang ở ngoài ba dặm của một khu rừng khác, cách chiếc kiệu kia mười mấy trượng.

Bốn tên hán tử càng đi càng nhanh, hoàn toàn không giống đang khiêng một chiếc kiệu có người mà tiến thẳng vào khu rừng.

Dưới đất tràn đầy lá cây, đi sâu vào khu rừng cũng vẫn có ánh sáng chiếu thẳng xuống. Cây cối chằng chịt nhưng ánh sáng chiếu xuống qua kẽ lá.

Sương mù dày đặc.

Điêu Tẩu núp sau những thân cây to mà theo dõi. Hành động của lão vô cùng cẩn thận, đôi mắt không ngừng hướng theo chiếc kiệu.

Dưới đất chất đầy lá cây, bước chân của Điêu Tẩu không hề phát ra tiếng động lớn. Từ đó có thể thấy khinh công của lão quả nhiên kinh người.

Đi tiếp vài trượng thì bốn hán tử đột nhiên dừng lại, đặt cổ kiệu xuống, bảy người tiến lên trước.

Điêu Tẩu cảm thấy kỳ lạ vô cùng, liền tiến lên trước, núp sau một cây to.

Chiếc kiệu đó không có gì khác thường.

Từ nơi sâu thẳm của khu rừng, sương mù càng dày đặc, không tiếng chim hót, tĩnh lặng như đang tiếp cận với cái chết.

Điêu Tẩu lại di chuyển lên trước, chiếc kiệu vẫn không có phản ứng gì.

Thân hình ông ấy đột nhiên bay lên, thiên mã bạch không mà lướt ngang qua chiếc kiệu, thanh trúc quét mạnh ra, nắp kiệu liền bay lên.

Bên trong kiệu vẫn không có động tĩnh gì.

Lão liền đáp người xuống đất, thanh trúc trong tay đâm thẳng vào trong kiệu.

Chiếc kiệu vỡ nát, trong lúc đó, Điêu Tẩu dờ mắt đi, bên trong kiệu không có một ai.

Một tiếng cười được truyền từ trên không đến, vang dội bất định.

Điêu Tẩu nhìn lên trên, nơi ánh sáng chiếu vào nghiêng chuyển bất định. Đột nhiên gió thổi mạnh, một cầu vồng từ hướng đông chiếu qua.

Điêu Tẩu lướt nhanh, trong lòng than bất ổn.

Cầu vồng không tan biến mà chính là một phụ nhân với y phục sắc sỡ, đó cũng chính là người mà Điêu Tẩu đang theo dõi.

Ả vốn ở trong kiệu, nhưng không biết đã rời khỏi kiệu từ lúc nào.

Dưới lớp sương dày đặc thì ả càng tỏ ra mỹ lệ.

Điêu Tẩu nhìn ả, đôi mắt không hề dịch chuyển, trong mắt tràn đầy nỗi kinh hãi khó mà diễn đạt, hình như đã biết được lai lịch của = phụ nhân này.

Phụ nhân kia mỉm cười, vuốt tóc, nói:

- Mười năm không gặp, không ngờ ông cũng nóng tính thế.

Điêu Tẩu không nói gì, nhưng móng tay không ngừng dịch chuyển trên cần câu để lại mấy vết vạch trắng.

- Sao thế, bây giờ hết hỏa khí rồi à?

Người phụ nữ kia mỉm cười mà tiến lên một bước.

Điêu Tẩu liền lùi một bước, nói:

- Người vẫn chưa chết?

- Ông rất muốn ta chết à?

Nụ cười của phụ nhân dừng lại.

- Rất muốn!

Điêu Tẩu liền tiến lên trước, cần câu trúc đâm thẳng vào cổ họng của ả, vụt một tiếng, thanh trúc đưa lên vẽ nửa vòng tròn, hướng về sau đầu ả.

Phụ nhân kia cơ thể cũng chuyển động, chẳng khác gì một cầu vồng bay lên giữa không trung mà lướt qua đỉnh đầu của Điêu Tẩu.

Điêu Tẩu phản ứng nhanh nhạy, cần câu liền đâm thẳng lên hướng vào sau lưng của ả.

Đâm một cái không trúng, lão liền dùng dây câu móc lấy đôi chân của ả.

Thân thủ của ả cũng rất linh hoạt, khiến người khác khó mà ngờ đến. Cũng trong lúc đó, ả đã ở sau lưng Điêu Tẩu, vừa quay người thì hàng chục hạt Hàn Man từ tay áo, đầu tóc, miệng ả đã bay ra.

Đó chính là những hạt độc tố li ti như các hạt mưa rơi.

Điêu Tẩu cũng không chậm mà nhanh chóng quay người, Hàn Man đã bay tới, lão chưa kịp ra chiêu thì phải tung người tránh đi.

Vừa lui được vài trượng thì Hàn Man đã phong tỏa cả người lão. Thân hình lão ấy lập tức co lại, rồi ngã ngay xuống đất.

Cơ bắp của lão lập tức co rút lại, một tiếng kêu thảm thiết, cần câu trên tay cũng đâm thẳng xuống đất. Điêu Tẩu ôm lấy thanh trúc mà ngã xuống.

Chỉ trong phút chốc, khuôn mặt của lão trở thành màu tím đen, máu chảy lan khắp nơi.

Phụ nhân kia thấy Điêu Tẩu ngã xuống liền vang lên tiếng cười đắc ý.

Diện mạo của ả rất mỹ lệ, khí thế động người, nhưng giờ xem ra tràn đầy sát khí khó mà diễn tả.

Đôi mắt mê người của ả tràn đầy yêu khí.

Ả tiến lên trước, từ trong tay áo lấy ra một chiếc lọ nhỏ làm bằng ngọc, nhỏ xuống một giọt vào người của Điêu Tẩu.

Một luồng khói trắng bốc lên, y phục của Điêu Tẩu từ từ rách nát, bắp thịt trên cơ thể cũng phân hủy theo.

Khói trắng càng lúc càng nồng, phụ nhân kia chẳng khác gì con bướm màu mà bay mất trong khói trắng.

Khi khói trắng tan biến thì Điêu Tẩu đã trở thành một vũng máu.

- o O o -